

Promoure la fraternitat

Tot i la nostra fragilitat i petitesa, estem cridats a anunciar, amb la nostra vida i amb les nostres paraules, la bellesa de poder viure per la fraternitat.

Aquesta crida és personal, però sens dubte el resultat millora si ho fem junts, en grup. El grup segurament no estarà integrat per persones perfectes, però haver experimentat la fraternitat és un impuls per a aquesta tasca. L'èxit no dependrà de les capacitats personals, sinó de la realitat viva i concreta d'estimar-se recíprocament. Podem cridar l'amor que sentim amb la nostra vida i amb les nostres paraules, sortint de nosaltres mateixos amb coratge i generositat, per oferir a tots, amb delicadesa i respecte, el tresor de la fraternitat que obre els cors a l'esperança.

Com ens proposa Chiara Lubich, es tracta de «negar-nos» a nosaltres mateixos, de «disminuir» per mostrar només l'amor. Un amor que farem créixer si ens deixem guiar per la veu de la consciència ens parla en allò més íntim. Si li donem espai, veurem que ens empeny a la fraternitat i cada vegada que em trobo amb un germà o germana, em posa en actitud de "fer-me u" amb ell o amb ella, de servir-lo amb perfecció; em dóna la capacitat d'estimar-lo si és, en certa manera, un enemic; m'omple el cor de compassió per saber perdonar i poder entendre les seves necessitats; em porta a comunicar amb diligència, quan arriba el moment, les coses més belles de la meva ànima. Chiara ens diu que amb aquest i per aquest amor al cor podem arribar lluny i fer partícips del nostre descobriment moltes altres persones fins que l'altre, dolçament ferit per l'amor que experimenta, vulgui «fer-se u» amb nosaltres, en un intercanvi recíproc d'ajudes, ideals, projectes i afectes. Només aleshores podrem donar la paraula, i serà un do, en la reciprocitat de l'amor.

És una perspectiva que ens fa conscients de la nostra pertinença al cosmos i de la qual som especialment sensibles avui. En aquest nou camí de la humanitat, els joves són, en molts casos, una punta de llança; confirmen amb els fets el que anuncien amb paraules. En Robert, de Nova Zelanda, comparteix la seva experiència a la web: «Una activitat en curs al nostre territori dóna suport a la recuperació del port de Porirua, a la part meridional de la regió de Wellington, a Nova Zelanda. Aquesta iniciativa ha implicat les autoritats locals, la comunitat catòlica maori i la tribu local. El nostre objectiu és donar suport a aquesta tribu en el desig de liderar la recuperació del port, assegurar que les aigües discorri netes i permetre la recollida de mol·luscs i la pesca habitual sense por a la contaminació. Aquestes iniciatives han tingut èxit i han creat un nou esperit comunitari. El repte és evitar que es quedi en una cosa passatgera i mantenir un pla a llarg termini que presti ajuda i suport i marqui la diferència sobre el terreny».